

Tôi Là Người Ngoại Đạo

Con đường tôi đạp xe đi học từ nhà đến Trường Tân Bình (bây giờ là Nguyễn Thượng Hiền), từ ngõ Cô Giang Phú Nhuận là đi qua đường Nguyễn Huỳnh Đức (đối diện Rap hát Văn Cầm). Rồi qua mấy ngã tư nữa thì tới đường Trương Minh Giảng, nơi ngã ba này là Trường Tiểu Học TMG I cho đến Lăng Cha Cả là đoạn đường lên dốc và sẽ đi ngang qua Nhà Thờ Ba Chuông (tôi chỉ nhớ mang máng tên như vậy). Tôi vẫn đi học bằng con đường này mà không hề để ý là đoạn đường xa hay gần, lên dốc hay xuống dốc so với đoạn đường Chi Lăng, Thoại Ngọc Hầu nếu đi từ Ngã Tư Phú Nhuận đến Bảy Hiền. Có lẽ chỉ vì một lý do duy nhất là tôi được đi ngang qua Nhà Thờ Ba Chuông, để được ngắm nhìn những Thiên Thần áo trắng, mỗi sáng đi bộ trên cả lòng đường để đến trường trong Nhà Thờ. Nói là ngắm các nàng áo trắng, chớ thật ra là chỉ ngắm có một nàng mà thôi. Cô nữ sinh này hoàn toàn đặc biệt, nổi bật nhất trong mắt nhìn của tôi. Cô có một nét đẹp Thiên Thần là chắc rồi! cô có dáng dấp của một tiểu thư đài các, một khuôn mặt rạng rỡ, xinh xắn như một nàng Công Chúa lộng lẫy dù là trong tà áo dài trắng. Đó là những sự diễn tả của các nhà văn lãng mạn mà tôi đã đọc được để gán ghép cho nàng. Chính vì những nét đẹp lộng lẫy, kiêu sa và thiên thần đó nên gã học trò nghèo này chỉ biết đạp xe qua trường và liếc mắt nhìn nàng như một điệp viên thượng thặng ngó mà không phải ngó.

Năm đó gần cuối niên học lớp 10 tôi 17 tuổi, con gái thì đã bẻ gãy mấy cái sừng rồi! còn tôi sức khoẻ cũng không tệ, nhưng tâm trí thì cứ ở đâu đâu. Dĩ nhiên đó là lẽ thường tình mà ai cũng biết khi đọc đến đây, bởi vì sự mộng mơ của tuổi mới lớn 15, 17 làm học trò mà chỉ hí hoáy viết văn thơ yêu. Yêu! phải tôi đã yêu, nhưng chỉ một chiều mà thôi. Có lẽ lời bài hát nào đó đã diễn tả tâm trạng các chàng trai nghèo như tôi:

Người ta cao sang quyền quý,

Còn tôi nhân cỏ cũng không .....

Thế rồi ngày ngày, tháng tháng trôi qua! tôi chỉ biết đạp xe ngắm nhìn và tương tư, cho đến một ngày tôi thấy nàng luôn luôn đi dưới lòng đường, vì có nhiều học sinh đi bộ. Nên tôi đã nảy ra ý định làm quen táo bạo, nói đúng ra là tạo một sự gặp gỡ đầu tiên với nàng. Thế là tôi quyết định sẽ tạo ra một tai nạn xe đạp, quẹt nhẹ vào nàng. Cách này không khó, nhưng làm như thật mới là khó. Vậy mà ngày ấy cũng đến, cảm ơn Trời đã giúp tôi thành công, khi xe tôi quẹt ngang cái cặp táp của nàng. Ánh mắt nàng nguýt dài nhưng không hẳn lên sự bực dọc. Đó là tính cách của

một Tiểu Thư đòi các chảnh? Tôi xin lỗi rồi rít, ngoái đầu vọt nhanh, bỏ lại bao nhiêu ánh mắt nhìn của các nữ sinh đi sau nàng .

Và cũng từ đó, tôi đã bận rộn, nghiên cứu,"rình mò" con đường nàng đi và giờ giấc tan trường . Con đường nhỏ vào nhà nàng nằm trên đường Trương Minh Giảng cách Nhà Thờ Ba Chuông không xa. Rồi ngày tôi sắp chính thức quen nàng cũng lại táo bạo không kém, nghĩa là tôi giả bộ bom xe ngay con đường nhỏ vào hướng nhà nàng. Lúc nàng đi ngang, tôi tiến nhanh ra trước mặt nàng và chìa tấm giấy: "xin cho mượn tiền bom xe". Cô nàng nhú mày rồi nhìn tôi: "à thì ra là anh!" rồi nàng thân nhiên lấy tiền trong cặp đưa tôi rồi bước đi. Tôi nhìn theo sừng sốt không nói được một lời - dễ dàng vậy sao! Hay là nàng có bản lãnh cư xử trong những trường hợp như vậy, hay là .. ồ! có lẽ đúng, đã có quá nhiều chàng làm cái trò này!!

Đã mấy ngày rồi tôi không thấy cô ấy đi học, lúc về tôi cũng chẳng thấy, hay là nàng tránh đụng độ với tôi bằng cách không đi bộ nữa, hay là nàng đã đổi đường đi và về ... biết bao nhiêu là lý do tôi tìm kiếm để trả lời cho việc này. Tuy nhiên tôi vẫn kiên nhẫn và thờ thần đi ngang Nhà Thờ Ba Chuông mỗi ngày hai bận để mong một nhiệm màu xuất hiện.

Đến ngày thứ bảy, khi trên đường đến gần Nhà Thờ Ba Chuông, thì đất trời hình như sáng sủa hơn, quả nhiên sau bảy ngày phép lạ đã xuất hiện, nàng đã "tái xuất giang hồ", vẫn đi bộ dưới lòng đường, nét mặt vẫn rạng rỡ, xinh xắn như mọi ngày. Tôi mừng thầm, hy vọng chiều nay sẽ gặp được nàng. Tạ ơn Trời đất! tôi đã được toại nguyện, cũng ở nơi trước đây tôi đã giả vờ bom xe. Tôi áp úng khi gặp lại nàng, lại chặn đường thì đúng hơn! tôi cũng bỗng cũ soạn lại là chìa tấm giấy như lần trước: "cho tôi gọi lại tiền hôm trước ..."

Nàng nhìn tôi:" à! à! lại là anh, không cần đâu anh" rồi nàng toan quay đầu bước đi. Tôi nhanh miệng nói: Tôi gọi lại cô bằng nước mía được hôn? Nàng quay đầu cười mỉm: "Ở đây có bán nước mía à!". Tôi nhanh nhẩu: "có! có chứ!" , rồi nàng hất mái tóc dài chấm vai với nụ cười duyên dáng quay đầu bước đi . Còn tôi trời ơi! tinh tú quay cuồng ....

Chiều hôm đó, Ba Mẹ tôi cứ hỏi thăm tôi mãi:

- Cái thằng này hôm nay làm sao ấy!
- Bộ con làm bài kiểm được điểm khá hả ...

Còn tôi chỉ mong trời mau sáng, sáng rồi tôi lại mong đến trường, ra chơi, rồi tan học ....

Chiều hôm ấy, ly nước mía thật ngon, mát lạnh từ trong ra ngoài, mặc dù thời tiết cũng khá nóng.

Tôi được biết nàng học lớp 10 ở Trường trong Nhà Thờ Ba Chuông, còn tôi lớp 11, biết và theo

dõi nàng từ mấy tháng nay, bây giờ mới chính thức được làm quen với nàng. "Chuyện tình học trò" của chúng tôi ngoài những buổi chiều của ly nước mía và ly chè, chúng tôi chẳng dám tiến xa gì cả, nhưng bốn mắt hình như thăm nói rất nhiều điều:

*Chúng tôi ngồi cùng xoay ly tan đá
Chỉ mỉm cười khi bốn mắt nhìn nhau
Tình học trò tuổi thơ là thế đó!
Chắc là tim đã trú ngụ trong nhau!*

Chuyện tôi có "bò" đã được bình loạn râm ran, trong một nhóm con trai và con gái lớp tôi . Khi có một tên học chung lớp đi ngang qua quán nước mía đó, và tôi đã phải giới thiệu cho hắn . Vào năm đó 1972 miền Trung bị bão lụt, nên các trường Trung Học ở Sài Gòn có phong trào đi quyên góp, gây quỹ để trợ giúp cho người dân nghèo khổ. Ban Chấp Hành Hội Học Sinh Trường Tân Bình, cũng đến các Trường học trong vùng phụ cận để gây quỹ giúp đồng bào. Hôm chúng tôi đến Trường trong Nhà Thờ Ba Chuông (viết đến đây thì anh bạn học chung lớp 40 năm trước cho biết đó là Trường Saint Thomas nằm ngoài khuôn viên Nhà Thờ), và khi đứng trong lớp của nàng, một số các cô đã lấm lét nhìn tôi, còn nàng thì vẫn "phớt tình Ăng Lê" như bản lĩnh cố hữu kể từ khi tôi quen nàng. Tôi lấy hết can đảm khi chia thùng cứu trợ về phía các cô với nụ cười học trò lúng túng, cũng may là nàng ngồi ở dãy bàn bên kia, ngoài vùng trách nhiệm của tôi, tạ ơn Chúa!. Cảm giác này tôi lại không có khi đến các Trường khác. Có lẽ sau khi chúng tôi bước ra khỏi lớp, sẽ có những thăm thì, râm ran như tôi đã bị nghe ở lớp của tôi.

Cuối năm đó hai lớp 11A và B thi Tú Tài 1, bọn con trai 18 tuổi đậu rớt gì cũng phải lên đường nhập ngũ. Cả hai lớp hình như đều đậu hết - phải rồi! chúng tôi toàn là những học sinh tuyển ngay từ đầu mà!.

Những ngày cuối niên học chúng tôi tạm chia tay ở con ngõ nhà nàng, rồi tôi bước đi mà lòng xốn xang lo nghĩ .....

Nằm trong Quân Trường tôi cứ dằn vặt tôi mãi, chia tay mà không xin địa chỉ để liên lạc thư từ, mà có lẽ điều này cũng không dễ dàng cho nàng vì chắc là nàng sợ gia đình ....Nhưng nàng đã để cho tôi đứng nhìn nàng bước vào nhà kia mà, vậy là nàng đã có tình có ý ... Nhưng giờ đây bao thương thương nhớ nhớ, tôi chỉ biết trút vào những trang nhật ký mà thôi .

Một năm sau, tôi rời quân trường và may mắn được phục vụ ở một đơn vị gần Sài Gòn. Tôi đã gõ cửa nhà nàng trong lần về phép đầu tiên, nhưng người chủ mới đã không biết gia đình nàng dọn đi đâu .

Một người đi, một người sầu

Lòng héo úa buồn về mau

Cánh thư nào, kỷ niệm nào

.....

Lời của bài nhạc không biết tôi nhớ có đúng không, nhưng tiết điệu của bài nhạc thật là buồn lê thê, day dứt và thấm thía trên con đường về của tôi. Khi đi ngang quán nước mía tôi bồi hồi liếc mắt mà không dám ghé vào, mặc dù thời tiết cũng khá nóng.

Gần hết ngày phép có một người bạn học đến nhà thăm và mời đi dự buổi tiệc cuối khóa của hai lớp 12 A, B tại nhà của một người bạn học năm lớp 11B của chúng tôi ở gần vùng Đakao.

Hôm đó là ngày Chủ Nhật, là ngày phép cuối cùng của tôi. Tôi đi bộ chậm chậm trên đường Trần Quang Khải nhìn phố xá tươi vui, đèn hoa lấp lánh. "Hẻm 160 TQK thì quẹo vào" tôi nhớ trên giấy chỉ dẫn ghi vậy, tôi nhìn số nhà thì thấy sắp tới rồi, quán cà phê 160 tên quán cũng hay hay, ngờ ngờ "Cà Phê 160" ngay đầu ngõ. Tôi thấy còn sớm nên ghé vào quán nhâm nhi ly cà phê, những bản nhạc tình ca thật du dương dễ chịu, mặc dù thỉnh thoảng có những chiếc xe hơi chạy qua. Tôi lấy tấm giấy ghi địa chỉ xem lại: "Nếu đi từ hướng Hai Bà Trưng, Yên Đỗ thì quẹo vào 160 gặp ngõ 160/10 thì quẹo bên phải, còn đi từ Đakao tới, qua Rạp Hát Văn Hoa thì quẹo 180, rồi vào ngõ 180/10 bên trái số nhà ..." Tôi bật cười, tên bạn nào ghi những chỉ dẫn, chi tiết chính xác như là mấy tay Tiền Sát Viên Pháo Binh vậy.

Tôi đứng dậy xếp tờ giấy cất vào túi, rồi lững thững đi vào ngõ, theo đúng chỉ dẫn tôi quẹo vào 160/10 đi được một khoảng, thấy có một căn nhà đèn sáng và tiếng nhạc phát ra cũng khá lớn, phía trước mặt tôi có hai bóng người một nam một nữ sắp sửa bước vào cổng nhà đó, tôi chợt nhận ra đó là "nàng" và tên bạn học cùng lớp mà tôi đã giới thiệu với nàng ở quán nước mía ngày xưa. Họ đang bước vào cổng, tay trong tay ...Ôi trời đất! tinh tú quay cuồng, lần này thì tôi như bị sét đánh, chứ không phải là tiếng sét ái tình như lúc đầu quen nàng. Tôi lảo đảo và quay bước trở ra, tới đầu ngõ, cũng quán cà phê đó đang vang lên bài nhạc:

*Lạy Chúa con là người ngoại đạo
Nhưng tin có Chúa trên cao*

.....

À thì ra! Hẳn cùng một đạo với nàng .

Hà Sinh Giọc